

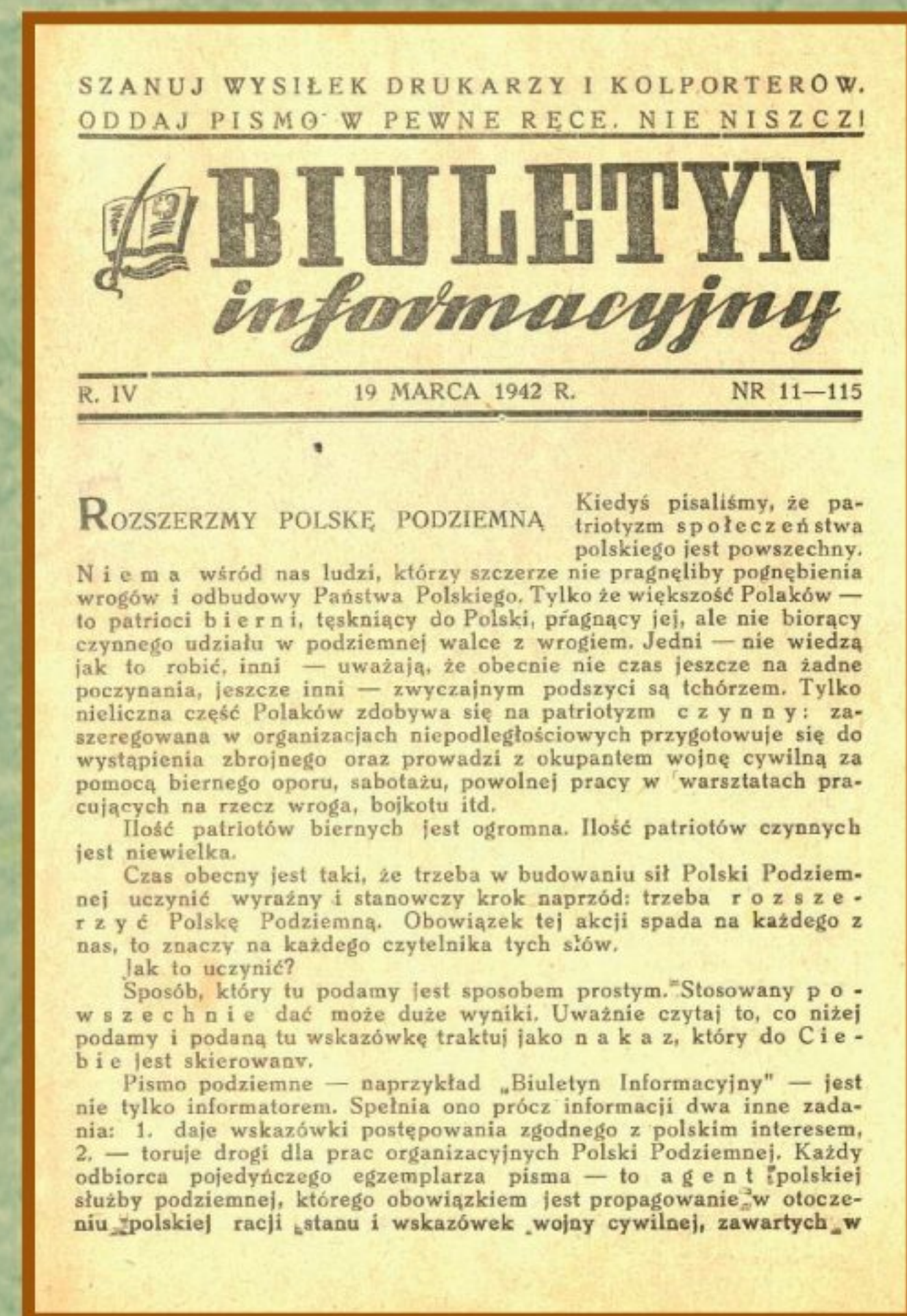

Aleksander Kamiński z żoną Janiną Kamińską z Sokołowskich, archeologiem, pedagogiem i instruktorem ZHP, i córką Ewą Rzetelską-Feleszko, profesorem językoznawstwa, około 1949, NWH/AK

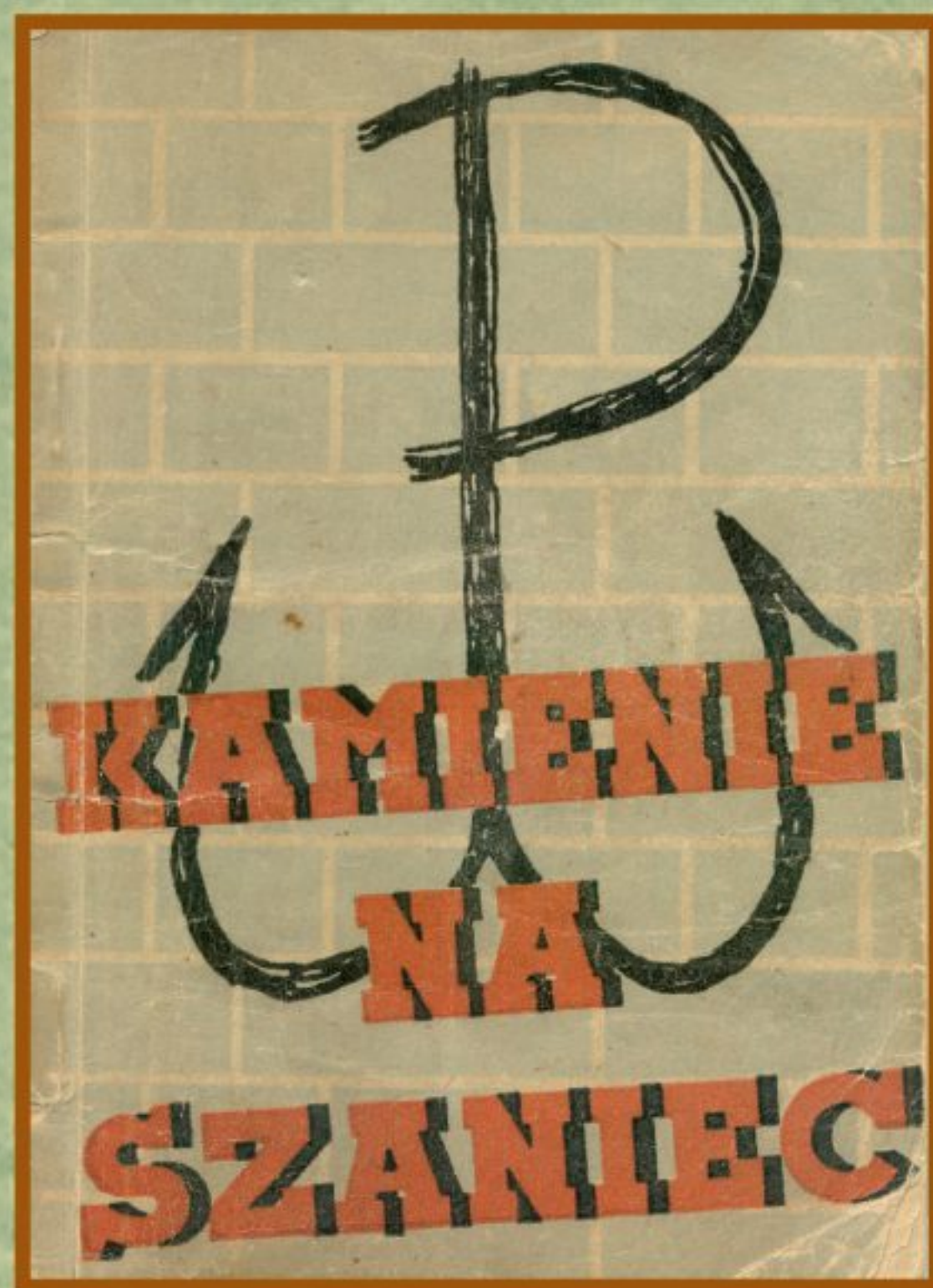
Aleksander Kamiński. Wiek męski

„Ojciec nie lubił wspomnień. Nigdy nie opowiadał o swoich przeżyciach, szczególnie tych ważnych i trudnych. Był w ogóle raczej mało mówny, zamknięty w sobie. Ożywał się w towarzystwie, na forum publicznym. Ja myślę, że on nie bardzo umiał funkcjonować w rodzinie, natomiast w grupie czuł się doskonale. Wynikało to oczywiście z przeżyć dzieciństwa oraz wczesnej młodości, kiedy to brak więzów rodzinnych rekompensował sobie związkami przyjaźni i koleżeństwa. Dopiero moje dziewczynki wciągnęły dziadka silniej w orbitę spraw domowych, poruszyły czułe struny jego duszy.”

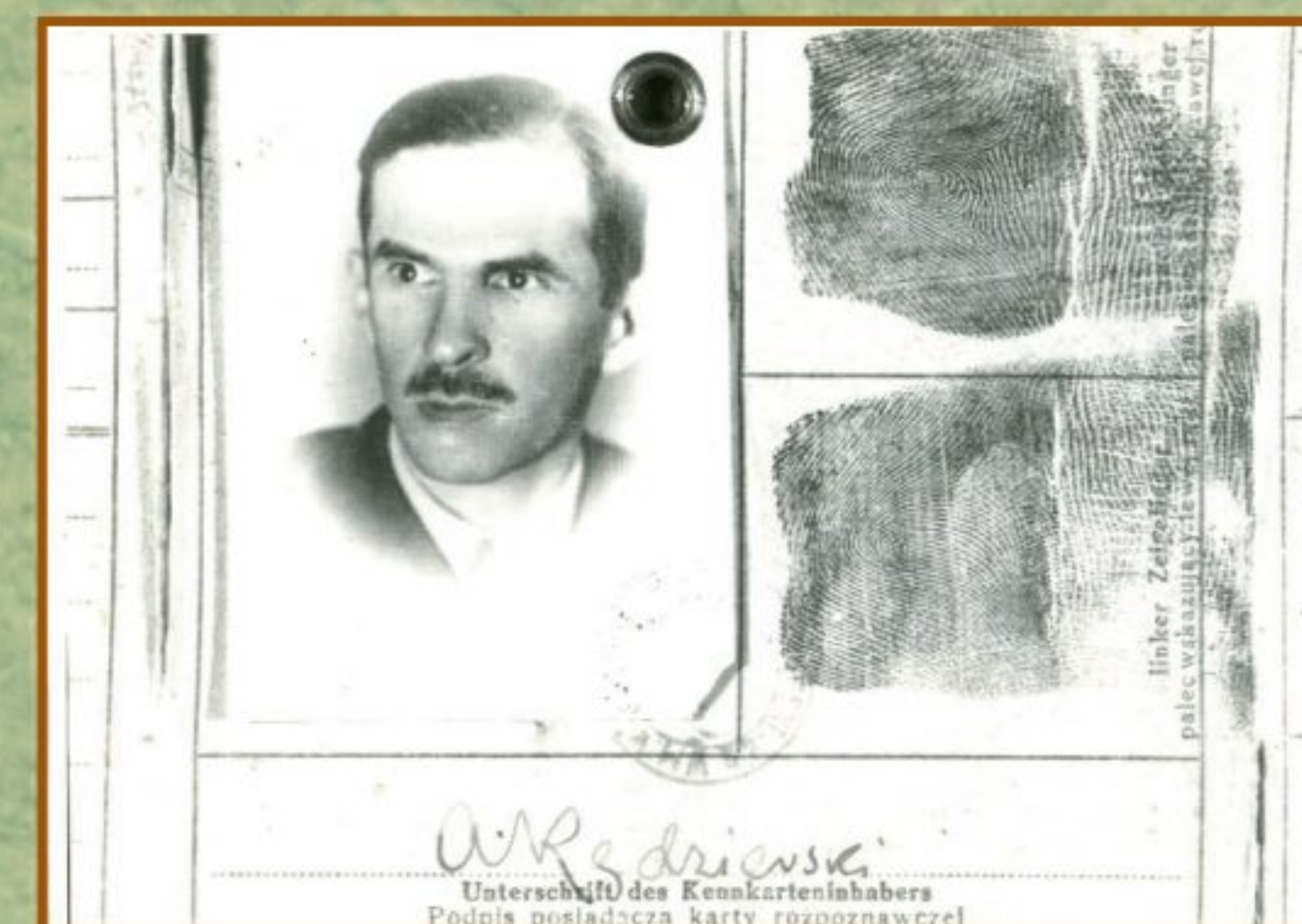
Fragment wywiadu Ewy Dobrowolskiej z Ewą Rzetelską-Feleszko.

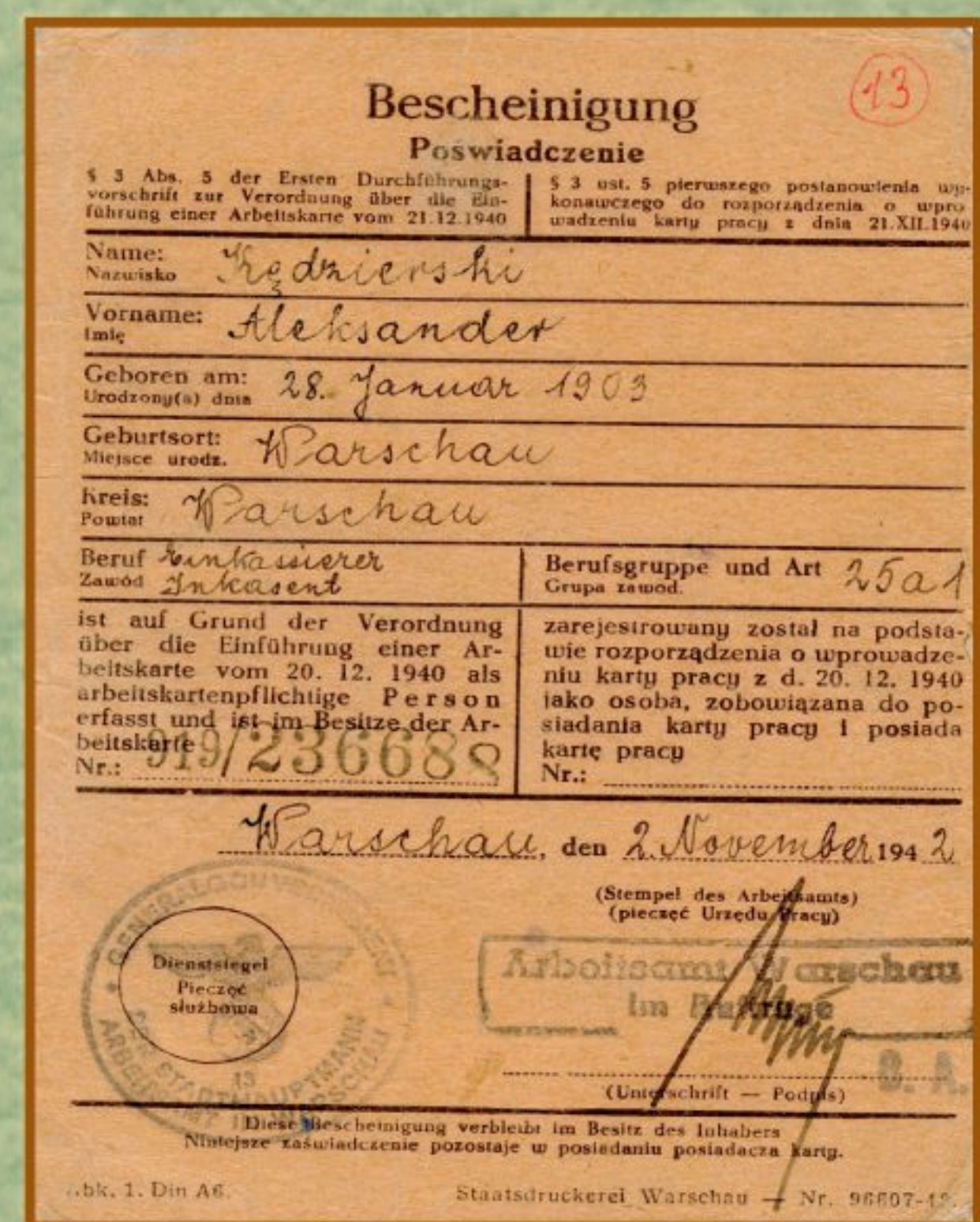
„Biuletyn Informacyjny”, 19 marca 1942, nr 11/115; oprócz funkcji informacyjnej spełniał dwa inne zadania: dawał wskazówki postępowania zgodnego z polskim interesem i torował drogi dla prac organizacyjnych Polskiego Państwa Podziemnego; we wrześniu 1939 roku Aleksander Kamiński wszedł w skład Komendy Harcerskiego Pogotowia Wojennego, w październiku wstąpił do organizacji Służba Zwycięstwu Polski przekształconej później w Armię Krajową, gdzie pełnił funkcję redaktora naczelnego „Biuletynu Informacyjnego”; działał w Biurze Informacji i Propagandy; był komendantem organizacji „Wawer”, 1942, MHW

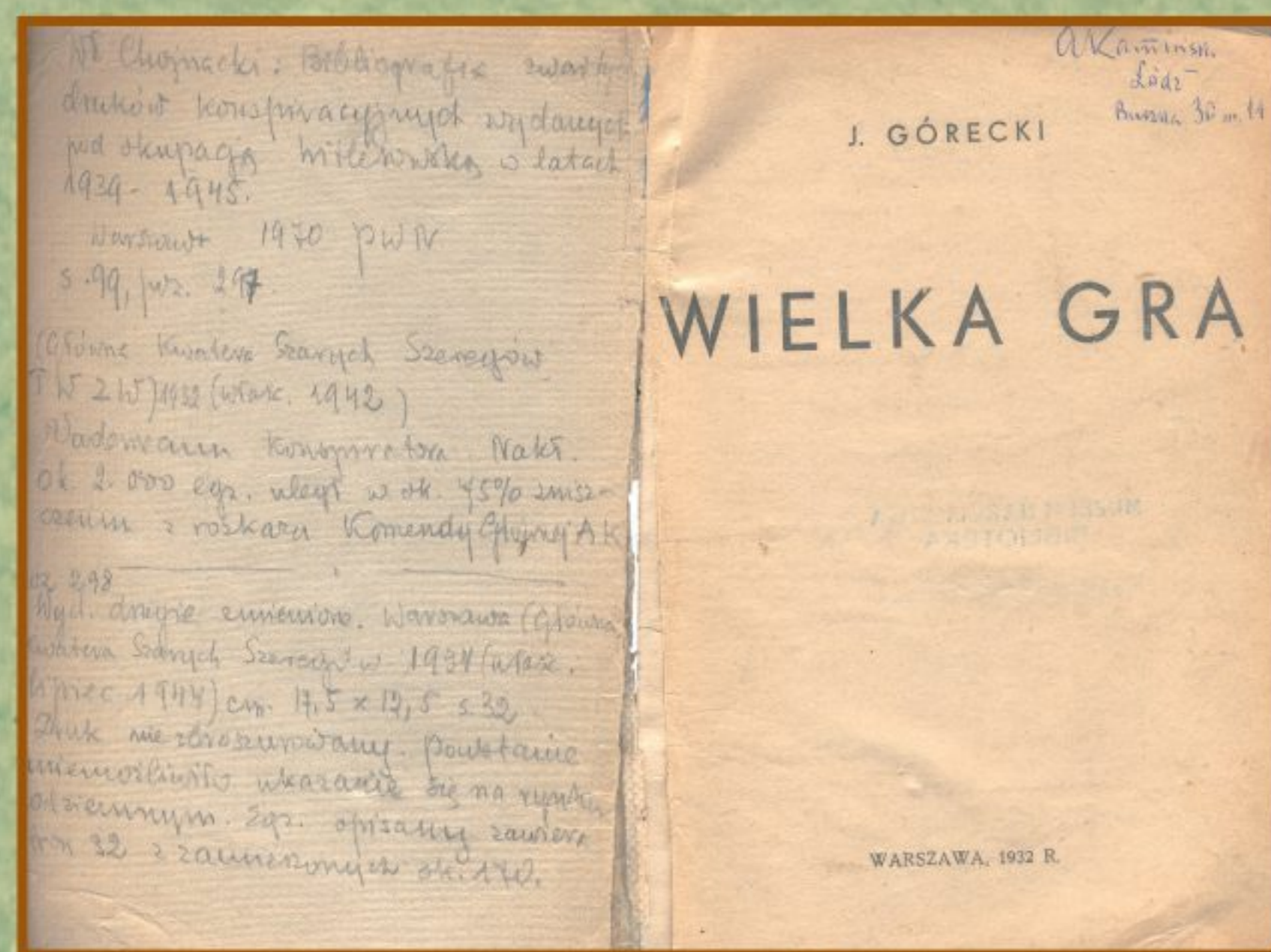
Okładka wydania konspiracyjnego książki *Kamienie na szaniec*, którą profesor Janusz Tazbir zaliczył do dwunastu najważniejszych „kamieni milowych polskiej świadomości”; książka wydana pod pierwotnym tytułem *Opowiadania o Wojtku i Czarnym* powstała na podstawie notatek Tadeusza Zawadzkiego „Zośki” zapisanych po śmierci Janka Bytnara „Rudego”; pierwsze dwa konspiracyjne wydania ukazały się jeszcze przed wybuchem powstania warszawskiego; po wojnie książka była wydawana wielokrotnie; dziś znalazła miejsce wśród lektur szkolnych, 1943, MHW

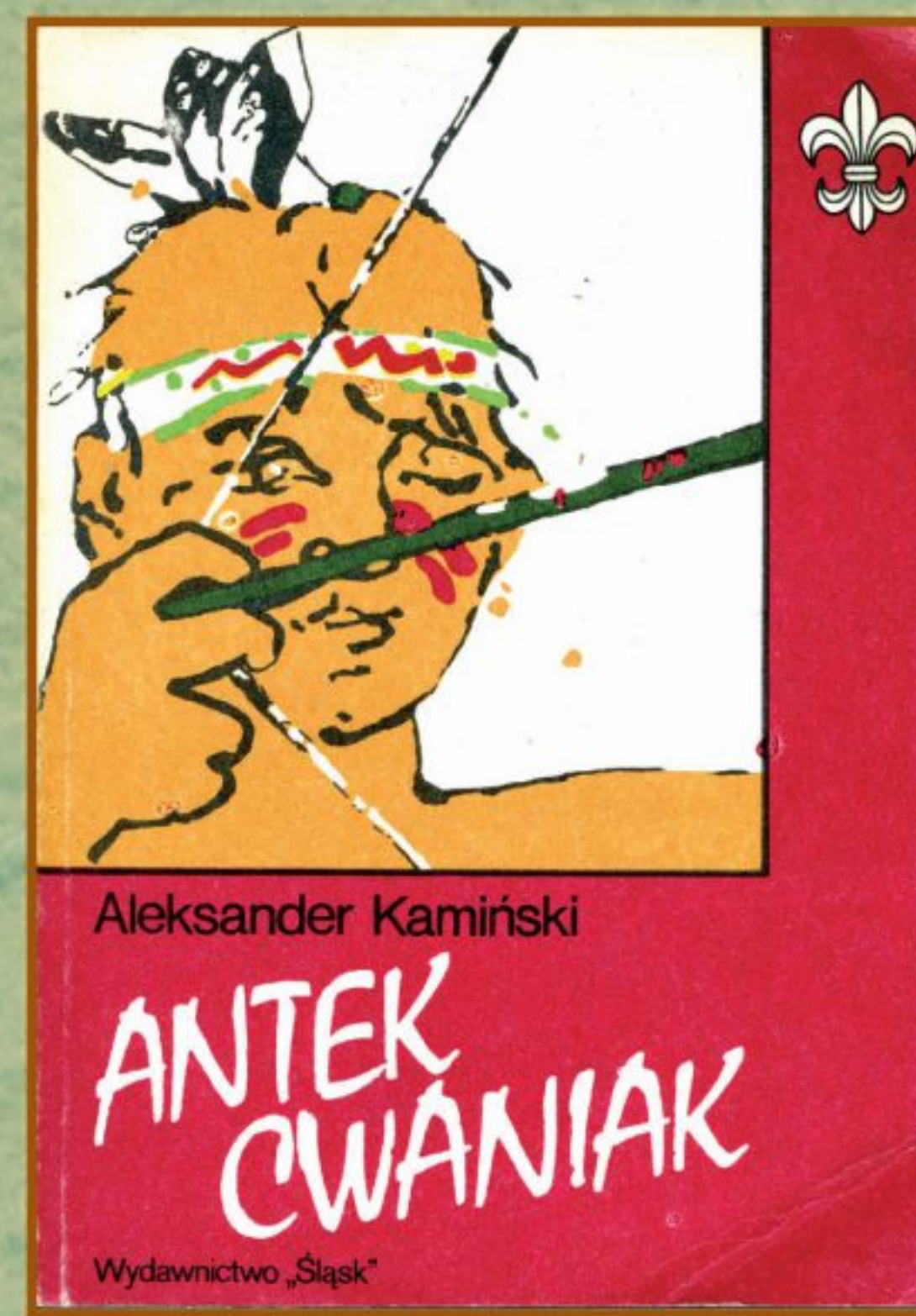
Kenkarta na nazwisko Kędzierski z odciskiem linii papilarnych Aleksandra Kamińskiego, b.d., MHW

Poświadczenie karty pracy Aleksandra Kędzierskiego jako inkasenta, 2 listopada 1942, MHW

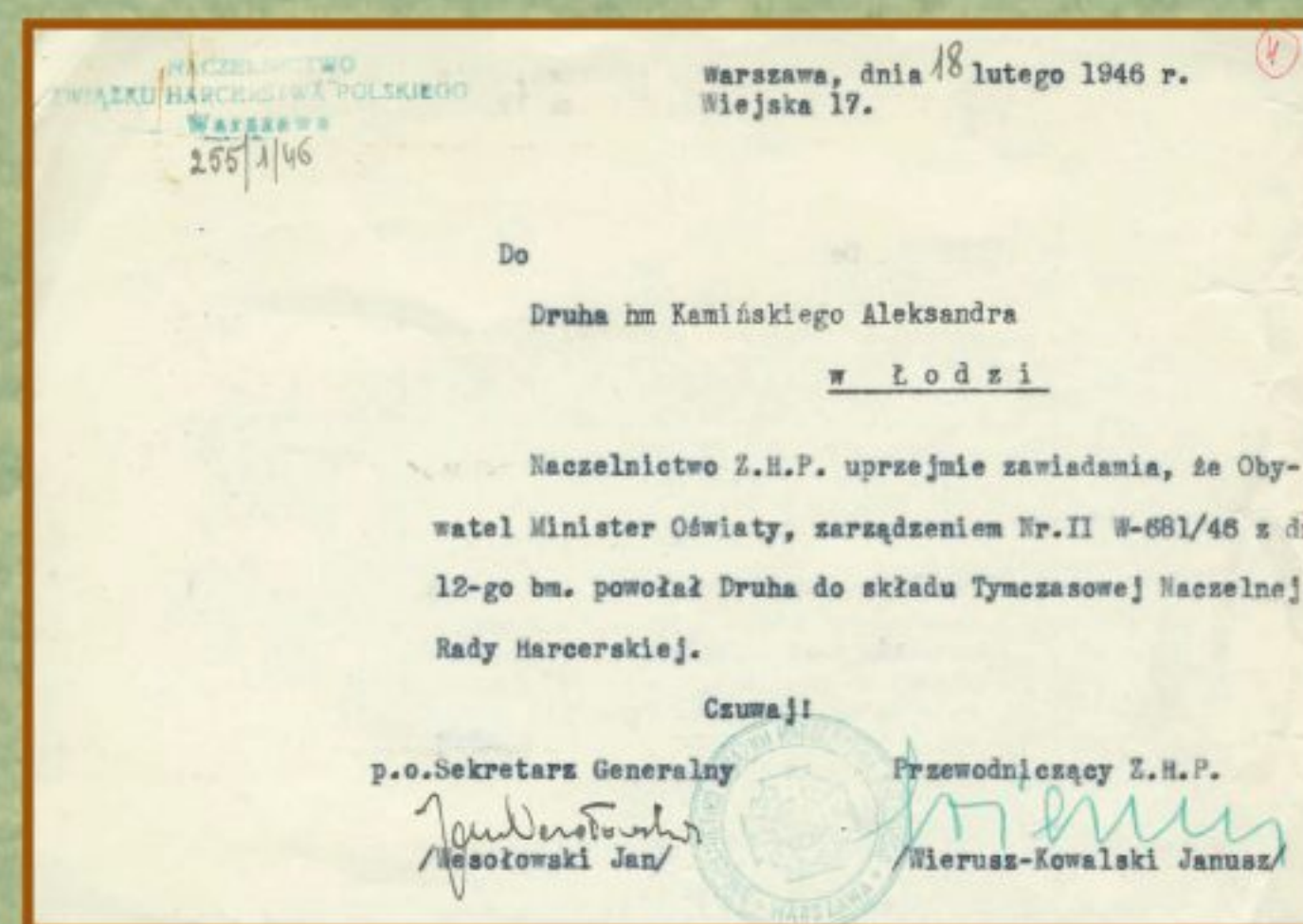
Jeden z nielicznych zachowanych egzemplarzy *Wielkiej gry* Aleksandra Kamińskiego, wydanej pod pseud. Juliusz Górecki z datą 1932 (prawdziwy rok wydania 1942), z odrębnymi notatkami autora; Kamiński podaje tu przykłady zachowania się w różnych sytuacjach w czasie konspiracji; wydanie pierwsze w nakładzie 2000 egzemplarzy zostało skonfiskowane i zniszczone z rozkazu KGAK, która uznała, że owe wademekum konspiracji zbytnio ujawnia metody tajnej pracy, 1942, MHW

Powojenne wznowienia 1. i 3. części trylogii wychowawczej Aleksandra Kamińskiego z ilustracjami Władysława Czarneckiego: *Antek Cwaniak* i *Książka drużynowego zuchów*, b.d., MHW

Aleksander Kamiński (pierwszy od lewej) wśród uczestników Centralnej Akcji Szkoleniowej ZHP w Turawie; w latach 1945–1947 Kamiński był wiceprzewodniczącym ZHP; w 1948 roku musiał zrezygnować z bezpośredniej działalności, wkrótce potem harcerstwo zlikwidowano, gdyż nie pasowało do obowiązującego stalinowskiego modelu społeczeństwa, lato 1946, MHW

Powołanie Aleksandra Kamińskiego w skład Tymczasowej Naczelnej Rady Harcerskiej podpisane przez przewodniczącego ZHP Janusza Wierusza-Kowalskiego oraz p.o. sekretarza generalnego Jana Wesołowskiego, Warszawa, 18 lutego 1946, MHW

Aleksander Kamiński (drugi od prawej) na Kursie Drużynowych Chorągwi Gdańskiej ZHP w Gołuniu; po reaktywowaniu harcerstwa w 1956 roku Aleksander Kamiński został do kwietnia 1958 roku przewodniczącym ZHP; na początku lat 70. przeniósł się do Warszawy; w ostatnich latach życia interesował się problematyką czasu wolnego, placówkami pozaszkolnymi, wychowaniem dorosłych oraz tzw. wychowaniem do starości („gerontologia społeczna”); aktywnie działał w Towarzystwie Wolnej Wszechnicy Polskiej; zmarł 15 marca 1978 roku; pochowany został w kwaterze Szarych Szeregów cmentarza Wojskowego na Powązkach; dziś wiele jednostek harcerskich i szkół w Polsce nosi jego imię; od lat skupiają się one w Ogólnopolskim Ruchu Programowo-Metodycznym ZHP pod nazwą RUCH KAMYKOWY, 1957, MHW